

355. Én lelkem, ébredj fel

Vad Péter Zsigmond

1. Én lelkem, éb - redj fel Az Úr-nak di-csé-re - té - re, És szent em-lé-ke - ze - té - re

4 Vig szív-vel ger - jed - jél. Ke - gyel-mét ke-res - sed E te lel - ki or - vo-sod-nak,

7 Hú és é - des táp - lá - lód - nak Jó - vol - tát hir - des - sed.

2. Mert éhező valál, A szomjúság elepesztett, A bűn oly kútba rekesztett, Hol kész volt a halál.
De lelke megesett Rajtad e kegyelmes Úrnak, Látván, nyavalyáid dúlnak, Téged felkeresett.

3. A kútból kihozott, Az igazságnak mezején És az életnek kútfején Vezérlett, hordozott.
Végre vitt magához, Bíborban felöltöztetett, És kegyelméből ültetett Ő szent asztalához.

4. Hol megelégtett Megtöretett szent testével És kifolyt drága vérével, Melyet elkészített.
Boldog, ki ezzel él, Mert a Sátán annak nem árt, Semmi veszély nem tehet kárt, A haláltól sem fél.

5. Azért, kik éheztek, Jertek az Úr asztalához, Siessetek jóvoltához, És megelégsztek.
Mert az Úr nem hagyja A töredelmes lelkeket, Sőt táplálja mindezeket: Magát nekik adja.

6. Mint a száj részesül A látható szent jegyekben, Úgy e nagy Úr a hívekben Él, s vélek egyesül.
Lesz édes dajkájuk: Megtöretett szent testének, Kiontott drága vérének Hasznát szabja rájuk.

7. Hát lelkem, tégy vallást, Hogy igaz szívvel szereted Ez Urat, s híven követed, És néki adsz szállást.
Jöjj be hozzám, kérlek, Jézus, én kedves vendégem, Mert te vagy én dicsőségem, Csak téged kedvellek.